

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. : N. Mazur)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : I. Secrieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Manițcaia Ludmila,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Manițcaia Ludmila
împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Moldpresa Grup”, privind anularea
ordinului cu privire la rezilierea contractului individual de muncă, restabilirea în
serviciu, repararea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2020 prin care s-a respins
apelul declarat de Manițcaia Ludmila și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru din 30 ianuarie 2020,

c o n s t a ț ă :

La 20 septembrie 2019, Manițcaia Ludmila s-a adresat în instanța de judecată cu
cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Moldpresa Grup” solicitând anularea
ordinului nr. 93 CE din 21 iunie 2019 cu privire la rezilierea contractului individual de
muncă nr. 350/14/1 din 01.03.2014, restabilirea în serviciu, în funcția de contabil-
revizor (subdiviziunea Bălți), repararea prejudiciului material, moral, compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivare, a reiterat că, începând cu anul 2005 a activat la S.A. „Moldpresa”
(ulterior – „Moldpresa Grup” S.R.L.) în calitate de contabil (subdiviziunea Bălți).

Prin ordinul din 8 mai 2019, nr 185/1 C ”Cu privire la activitatea Contabilului
revizor, subdiviziunea Bălți”, au fost modificate prevederile contractului individual de
muncă nr. 350/14/1 din 01.03.2014, fiind stabilită durata zilei de muncă de 4 ore pentru
exercitarea funcției de contabil-revizor, cu stabilirea salariului lunar brut compus din
salariul de funcție în mărime de 1.500 lei și o primă variabilă de 1.500 lei, calculată
conform prevederilor Regulamentului de salarizare.

Totodată, s-a dispus exercitarea atribuțiilor de manager administrare rețea (Bălți)
pe perioada lipsei lucrătorului de bază.

Ulterior, la 7 iunie 2019, directorul departamentului resurse umane S.R.L.
„Moldpresa Grup”, i-a comunicat că va avea loc reducerea statelor de personal, inclusiv
a funcției de contabil-revizor (subdiviziunea Bălți) și, verbal, i-a propus un alt loc de
muncă – la magazinul „Librarius” nr. 411 în calitate de vânzător.

La 21 iunie 2019 i s-a adus la cunoștință că este concediată, nefiindu-i explicate

temeiurile de fapt și de drept ale încetării relațiilor de muncă.

Reclamanta a invocat că, copia de pe ordinul de concediere nu i-a fost înmănată. Prin scrisoarea de informare din 24 iunie 2019, nr. 459/2019, a aflat că conform ordinului nr. 93 CE din 21 iunie 2019 a fost concediată în temeiul articolului 86 alin. (1) lit. g) din Codul muncii.

Menționează că, deși anterior a fost sancționată disciplinar, nu a existat temei pentru a aplica față de ea sancțiunea disciplinară sub formă de concediere, deoarece nu a admis încălcarea obligațiilor de serviciu, mai ales în mod repetat.

Reclamanta consideră că, concedierea ei din funcție, contravine normelor legislației în domeniul muncii și prezintă un act de discriminare din partea angajatorului în persoana directorului departamentului resurse umane, care în luna mai 2019 neîntemeiat a solicitat de la ea prezentarea informației referitoare la cauza lipsei în unele dosare de personal ale angajaților a copiilor de pe buletinele de identitate, contractelor individuale de muncă, contractelor cu privire la răspunderea materială deplină, probe de înmânare salariaților a acestor contracte.

Potrivit fișei de post, contabilul, printre altele, duce evidență și păstrează carnetele de muncă și dosarele de personal, introduce modificările parvenite la salariați în dosarul personal, însă ea nu a fost împuternicită de angajator să prelucreze datele cu caracter personal ale salariaților, nu a fost abilitată cu dreptul de a impune pe salariați să-i prezinte careva acte și, cu obligația de a perfecta și înmâna salariaților contractele individuale de muncă sau contractele cu privire la răspunderea materială deplină.

Niciodată nu a fost familiarizată cu nici un regulament sau instrucțiune cu privire la procedura de completare a dosarelor personale ale salariaților.

Astfel, nu pot fi considerate ca încălcare a obligațiilor de muncă executarea necorespunzătoare a obligațiilor, neprevăzute de contractul individual de muncă sau fișa de post.

Indică reclamanta că, față de ea nu au fost formulate alte careva pretenții, care au putut constitui temei pentru aplicarea sancțiunii disciplinare atât de dure, ca concedierea. Neîntemeiat și ilegal a fost lipsită de surse de existență, de posibilitatea de a asigura un trai decent și civilizat copilului. Iar prin acțiunile pârâtului i-au fost cauzate suferințe psihologice, deoarece concedierea ilegală din funcția de contabil-revizor pe motiv de comitere a încălcării disciplinei muncii, a afectat onoarea și demnitatea ei și, totodată, reputația profesională, i-a provocat starea de stres psihoemoțional considerabil, soldat cu stare de frustrare și incertitudine în ziua de mâine.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamanta Manițcaia Ludmila a înaintat o cerere cu privire la completarea prin majorare a cuantumului pretențiilor.

Reclamanta a solicitat anularea ordinului 93 CE din data de 21 iunie 2019 cu privire la rezilierea contractului individual de muncă nr. 350/14/1 din 01 martie 2014, restabilirea la locul de muncă la S.R.L. „Moldpresa Grup” în funcția de contabil-revizor, compensarea prejudiciului moral în mărime de 64.614,91 lei; încasarea din contul pârâtului a sumei de 64.614,91 lei cu titlu de prejudiciul material, care constă din: suma salariului neachitat pentru perioada de timp: 22 iunie 2019 – 30 ianuarie 2020, în mărime de 53.508,84 lei; compensația pentru concediile de odihnă nefolosite – în sumă de 4.176,07 lei; valoarea totală a tichetelor de masă pentru 154 de zile lucrătoare (pentru perioada de timp 22.06.2019 – 30.01.2020) în sumă de 6.930 lei; cheltuielile de asistență juridică - în sumă de 4.000 lei și cheltuielilor de transport, conform bonurilor de plată prezentate.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 30 ianuarie 2020 cererea de chemare în judecată depusă de Manițcaia Ludmila, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că, potrivit ordinului nr.93-CE din 21 iunie 2019 Manițcaia Ludmila prin acțiunile sale a încălcat pct. 2 lit. a) a contractului individual de muncă, care prevede că salariatul este obligat să îndeplinească conștiincios obligațiunile de muncă și pct. 2.15 din Fișa de post, fiind dată o analiză încălcărilor comise.

Faptul încălcării disciplinei și obligațiilor de muncă a fost confirmat și în cadrul ședinței de judecată și de martorii Domnișor Victor, Farmagiu Boris, care au confirmat că responsabilă de primirea, întocmirea, perfectarea și eliberarea documentelor angajaților din subdiviziunea Bălți a fost numită Manițcaia Ludmila, că de atribuțiile de serviciu ale reclamantei ținea primirea de la angajați, eliberarea la angajați a contractului individual de muncă și contractul cu privire la răspunderea materială individuală deplină la angajare, anexarea în dosarul angajatului a fișei lui de post, a copiei buletinului de identitate

Instanța a reținut că, anterior, reclamanta pentru încălcarea obligațiilor de serviciu și disciplinei de muncă a fost sancționată cu mustrare aspră.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 31 ianuarie 2020, Manițcaia Ludmila a declarat apel asupra hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 30 ianuarie 2020 cu emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2020, a fost respins apelul declarat de Manițcaia Ludmila și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 30 ianuarie 2020.

La 3 septembrie 2020, Manițcaia Ludmila a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 10 iunie 2020 și transmiterea cauzei spre rejudecarea în instanța de apel.

Ca temei de drept recurentul a invocat prevederile art. 432, alin.(2), lit. c) alin.(4) din Codul de procedură civilă.

În motivare a invocat că, examinând cauza instanța de apel a interpretat în mod eronat prevederile legale legate de constatarea și aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere.

Lipsește aprecierea instanței cu privire la legalitatea sancțiunii disciplinare aplicate anterior, pentru aplicarea art. 86, alin. (1), lit. g) din Codul muncii, instanța de judecată urmează să se pronunțe inclusiv asupra faptului dacă procedura disciplinară anterioară a fost efectuată cu respectarea legii.

Instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art.209, alin. (2) din Codul muncii. A omis să aprecieze în mod exact timpul săvârșirii abaterii disciplinare, iar constatarea abaterii disciplinare și săvârșirea abaterii disciplinare nu sunt noțiuni juridice cu același înțeles juridic.

În conținutul decizie lipsesc careva mențiuni despre perioada de timp concretă când aceste persoane au fost angajate, și dacă în genere compania a avut asemenea salariați. Neconstatarea acestor circumstanțe a dus la imposibilitatea stabilirii corecte a timpului comiterii abaterii disciplinare.

În Ordinul cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare au fost incluse unele constatări care nu se regăsesc în ancheta de serviciu, însă instanța de apel nu s-a

pronunțat sub acest aspect.

Recurenta a menționat că, aspectele respective constituie o încălcare procedurală prevăzută de 432 alin.(4) din Codul de procedură civilă.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 10 iunie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit plicului poștal anexat la materialele dosarului, recurenta a recepționat decizia motivată a instanței de apel la 9 iulie 2020. Prin urmare, depunerea cererii de recurs la 3 septembrie 2020, e în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 14 septembrie 2020, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 17 septembrie 2020, potrivit avizului de recepție (f. d. 10).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs

poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Manițcaia Ludmila, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Manițcaia Ludmila.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

